

Nr 918

Av herr Nordgren, om ersättning för snöskada å skog.

(Lika lydande med motion nr 716 i Första kammaren)

Vid sidan av den strukturproblematik av marknadsproblemen som sedan något år belastat skogsindustrin och som för avverkningssäsongen 1967/68 bl. a. tagit sig uttryck i minskad efterfrågan och kraftigt sänkta virkespriser drabbades skogsbruket och skogsägarna i flera delar av landet under förra året av vad som med rätta kan kallas för naturkatastrofer.

Jag avser härmed snöbrotten i mellersta Norrlands kustområden nära Hälsingland, Västernorrland och södra Västerbotten samt stormfällningarna i södra Sverige. Båda dessa företeelser har varit föremål för riksdagens uppmärksamhet samt skrivelse till och uppvaktningar för regeringen. Regeringen har också som en följd av dessa framställningar ställt i utsikt ökade möjligheter för avsättning till skogskontot.

Till skillnad mot situationen vid de senaste större katastroferna av detta slag, nämligen stormfällningarna i södra Norrland och norra Svealand under 1950-talet, utgör ökade avsättningsmöjligheter till skogskontot icke någon väsentlig lättnad för flertalet av de nu berörda eftersom nettovärdet på grund av de låga virkespriserna blir lågt eller inget alls.

Icke minst är detta fallet i de snöbrottsvärjande delarna av Mellannorrland eftersom snöbrotten i stor utsträckning medför skador på de värdefullare träden.

De framställningar om katastrofbidrag som framställdes av bl. a. skogsägarföreningarna i Mellannorrland har avvisats. De förslag till ökade skogskontoavsättningar som regeringen ställt i utsikt torde innebära en lättnad endast för de skogsägare, som hade möjlighet att redan under våren och sommaren 1967 avverka det av snöbrotten skadade virket.

De virkeskvantiteter som kunnat avverkas under nämnda tid eller som avverkas innevarande vinter torde emellertid utgöra endast en mindre del av det snöbrottskadade. Man måste dessutom komma ihåg att en mycket stor del av skogsägarna torde sakna ekonomiska förutsättningar att driva ut det stormskadade virket, eftersom detta måste ske med förlust.

Snöbrotten har emellertid förorsakat stora och sammanhängande skador på virkesbestånden på ett sådant sätt att de i många fall icke längre kan anses godtagbara ur skoglig synpunkt. Elementära skogsvårdsprinciper motiverar därför att bestånden helt slutavverkas eller i vart fall blir föremål för genomgripande åtgärder. Eftersom detta i första hand är att betrakta såsom skogsvårdsåtgärder i syfte att på sikt åstadkomma godtagbara bestånd och att trygga en godtagbar tillväxt på de berörda arealerna borde dessa åtgärder i samma mån som en del andra skogsvårdsåtgärder

som exempelvis vissa former av röjning m. m. vara föremål för skogsvårdsbidrag från staten.

Eftersom de nu aktuella åtgärderna kräver en relativt stor arbetsinsats och följaktligen är av intresse ur sysselsättningssynpunkt borde det därför övervägas om de skogsägare som vidtar restaureringsarbeten efter snöbrott skulle kunna erhålla bidrag av statsmedel härför.

Lämpligen borde dessa bidrag utgå efter prövning av skogsvårdsstyrelsen genom ett ökat statsanslag för skogsvård. Eventuellt skulle det erforderliga kapitalet i statsbudgeten kunna tas från anslaget till sysselsättningsåtgärder.

Snöbrotten inom mellannorrländska kustområdet berörde i runt tal 535 000 hektar. Avverkningskvantiteten som beräknades följa av detta rör sig om 100 milj. kubikfot enbart på de enskilda skogarna. Det motsvarar ungefär 3 års avverkningar.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till ersättning till de skogsägare i norra Sverige vilkas skog drabbats av snöbrott.

Stockholm den 26 januari 1968

Hans Nordgren (h)
